

J.B. Shurk: Protijedem na Tyraniii je osobní svoboda. Nikoliv demokracie či jedna světová vláda

- CZ24 News | 11. října 2022

USA: Politický jazyk manipuluje s politickou debatou. Odpůrci potratů sami sebe označují jako lidi “pro život” (*pro-life*), a ze zastánců potratů tedy automaticky sémanticky dělají lidi “pro smrt” (*pro-death*). Zastánci potratů sami sebe definují jako lidi, kteří jsou “pro volbu” (*pro-choice*) a ze svých odpůrců tedy automaticky sémanticky dělají lidi, kteří jsou “proti volbě” (*anti-choice*). Kdopak chce být “pro smrt” nebo “proti volbě”? Toto ilustruje povahu dnešní politické debaty. Slova jsou zbraně, a když se s nimi zachází obratně, tak v našich myslích vytvářejí bitevní pole.

Co vyplývá z toho, že nynější lídři Západu neustále mluví o demokracii, ale skoro vůbec o právech jednotlivce? Co vyplývá z toho, že vychvalují přednosti mezinárodních institucí a současně demonizují nacionalismus jako xenofobní a nebezpečný? Jasně z toho vyplývá, že národní suverenita a přirozená, nedotknutelná práva jednotlivce jsou na celém Západě napadány.

Evropští a američtí politici běžně rozdělují svět na “demokratické” a “autoritářské” země, přičemž ty první jsou popisovány jako země ve své podstatě dobré a ty druhé jsou popisovány jako země ohrožující samotnou existenci planety. Po více než dvou letech používání respirátorů, vakcín a zavádění cestovních omezení souvisejících s nemocí COVID-19, které byly na Západě často zavedeny autoritativními výkonnými nebo správními opatřeními – a nikoliv na základě vůle zákonodárců nebo veřejného referenda – je samozřejmě poněkud obtížné tvrdit, že vlády demokratických zemí jsou prosty autoritářských sklonů.

Když prezidenti a premiéři vytvářejí a prosazují své vlastní zákonné nařízení pod záminkou “mimořádných pravomocí”, pak by občané neměli být překvapeni, když jejich lídři objeví nekonečnou zásobu “mimořádných událostí” vyžadujících přijetí takových naléhavých opatření. Pokud by o této pravdě někdo pochyboval, stačí se podívat na to, jak kanadský premiér Justin Trudeau na začátku letošního roku [potlačil železnou pěstí](#) pokojný protest řidičů kamionů proti experimentálním očkovacím látkám – tzv. *Freedom Convoy* (Konvoj svobody) – zablokováním bankovních účtů účastníků protestu a jejich násilným zatýkáním bez ohledu na řádný proces a respektování svobody projevu Kanadánů. Trudeauem vyhlášený “stav nouze” přetrumfnul občanská práva Kanadánů.

Je také pravda, že demokracie není sama o sobě zárukou ušlechtilé a spravedlivé společnosti. Ve správně fungující demokracii se sto občanů může padesát jedna občanů hlasováním upřít majetek, svobodu, a dokonce i život zbylým čtyřiceti devíti. Pokud se příslušník menšiny ocitne v otroctví státu nebo na popravišti jen proto, že si to přeje většina, nebude zpívat ódy na demokracii, zatímco bude mít kolem krku oprátku.

Principy federalismu (kdy je svrchovaná vládní pravomoc rozdělena mezi ústřední orgán a jeho místní složky) a dělby moci (kdy je moc soudní, zákonodárná a výkonná rozdělena mezi odlišné a nezávislé složky) představují silnou brzdu proti koncentraci a zneužití příliš velké moci.

Nejsilnější ochranu před nespravedlivou vládní mocí (ať už demokratickou či nikoliv) však na Západě vytváří tradiční přijetí přirozených práv, která existují mimo ústavní moc a jsou jí nadřazena. Jsou-li přirozená práva považována za nedotknutelná, jako je tomu v Deklaraci nezávislosti USA, tak nelze

cenzurovat svobodu projevu jen proto, že jde o projev, s nímž vláda nesouhlasí. Pokud by soukromé vlastnictví bylo chápáno jako přirozené právo jednotlivců, tak by Trudeau nemohl tak snadno sáhnout na soukromé bankovní účty, kdykoliv by se rozhodl vyhlásit "stav nouze". Když jsou však přirozená práva jednotlivců chápána jen jako pouhé "dary" od vlády, tak rychle zmizí, kdykoliv to vládní činitelé považují za vhodné.

Stále častěji se setkáváme s tím, že individuální práva jsou napadána jako "sobecká" a odporující "obecnému dobru". Pokud vládní představitelé přesvědčí občany, že osobní práva neexistují nebo že by existovat neměla, tak na naše dveře brzy zaklepou autoritářské vlády různých odstínů komunismu nebo fašismu.

Právní stát neomlouvá tyranii jen proto, že to, co je nespravedlivé, bylo demokraticky uzákoněno. Pokud je jakákoliv voličská menšina zranitelná vůči rozmarům většiny, tak tato menšina vnímá demokratickou vládu jako nesmírně autoritářskou. A pokud by byl v sázce váš život, svoboda nebo majetek, tak byste možná dali přednost rozsudku laskavého diktátora před požadavky pomstychtivého "demokratického" davu.

Opakem tyranie není demokracie, ale svoboda a práva jednotlivce. Není tedy zarážející, že lídři Západu vychvalují demokracii, ale osobních svobod si cení tak málo? Západní civilizace by rozhodně měla ctít těžce vybojovanou svobodu slova, svobodu vyznání a svobodnou vůli. Pokrok lidské svobody by měl být oslavován jako vítězství rozumu a racionality nad feudálními mocenskými systémy a jejich panovačnými formami kontroly. Každá "svobodná" společnost by se měla odlišovat od autoritářských režimů neochvějnou ochranou nedotknutelných práv jednotlivce, které existují bez ohledu na platné zákony. Přesto se o svobodě a individuálních právech občanů mluví jen zřídka. Místo nich politici představitelé jen pořád vyzdvihují "ctnosti" demokracie a máloco jiného. Vypadá to, že tato jazyková ekvilibristika připravila občany Západu o jejich nejcennější dědictví.

Pokud političtí lídři Západu použili rétorické voodoo, aby nahradili "svobodu jednotlivce" vágními pojmy "demokracie", tak budou na podobné figle spoléhat i tehdy, až budou vyměňovat národní suverenitu za mezinárodní – světovou – formu vlády. Co jsou Evropská unie, Organizace spojených národů a Světová zdravotnická organizace zač, když ne institucionální struktury, které oslabují individuální hlasovací právo občanů národa tím, že předávají kdysi svrchované národní pravomoci neobčanům?

Není to divné, že západní lídři vychvalují demokracii před autoritářstvím a zároveň oslabují moc svých voličů a posilují autoritu nadnárodních institucí? Neměly by "demokratické" národy rozhodovat o svém osudu samy? Pokud by o svém osudu samy rozhodovat neměly a pokud se musí podřizovat autoritě EU, OSN a WHO, mohou pak jednotlivé země ještě tvrdit, že jsou řízeny demokraticky?

"Nacionalismus" byl v dnešní době zredukován na hanlivé slovo, jako by vše, co se děje v zájmu jednoho konkrétního národa, bylo ze své podstaty podezřelé. Občané, kteří vyjádří vlasteneckou hrdost na svou kulturu a národní historii, jsou často odsuzováni jako provinční nebo přímo bigotní. Politická hnutí, která se zasazují o národní sebeurčení (například koalice [MAGA](#) prezidenta Trumpa v USA nebo hnutí za [brexit](#) ve Velké Británii), jsou běžně zesměšňována jako "fašistická" a "neonacistická". A i když zvítězí v demokratických volbách, tak jsou nálepkována jako "[hrozba](#)" pro demokracii.

Proč by však větší a rozsáhlejší formy mezinárodní vlády měly být považovány za ctnostnější a méně zkorumpované než národní vlády? Když se z Římské republiky stalo Římské impérium, staly se jeho "mezinárodní" instituce ze své podstaty důvěryhodnější? Když Svatá říše římská sjednotila velkou část Evropy, byli její císaři méně autoritářští? Kdyby se Hitlerově NSDAP (Národně socialistická

německá dělnická strana) podařilo dobýt celou Evropu, měla by jeho "Evropská unie" větší legitimitu než národní vlády Polska, Belgie a Francie?

Vychvalovat mezinárodní instituce na úkor národních vlád bez ohledu na to, jaké ve skutečnosti jsou, je stejně absurdní, jako vychvalovat demokracii bez ohledu na osobní svobody a práva jednotlivce. Je jistě snazší dohlížet na práci místního politika než hnát k odpovědnosti vládního úředníka někde daleko ve Washingtonu, D.C., New Yorku, Bruselu nebo Ženevě. Přesto se dnes mezinárodním orgánům dostává obrovského respektu, zatímco s vnitrostátními orgány se často zachází s despektem. Vypadá to jako by národní suverenita byla pomalu likvidována, protože voličům demokratických zemí nelze věřit, že se podřídí mezinárodním zájmům. Když všichni západní lídři papouškují [prohlášení](#) Světového ekonomického fóra, nevypadá to, že by se řídili pokyny svých vlastních voličů. Podřizování se nevoleným, netransparentním a nekontrolovatelným organizacím je poněkud zvláštní způsob boje proti autoritářství.

Když je národům upíráno sebeurčení a osobní svobody jsou považovány za privilegia, nikoliv za práva, tak je za rohem tyranie. Skrývání této skutečnosti za jazykové omezilky na její pravdivosti nic nezmění. Výbušné politické bitvy se tím jen odsunou na pozdější dobu.

AUTOR: J.B. Shurk

ZDROJ: gatestoneinstitute.org

Překlad: Překlad: L. Popovský, H. Kolínská